

нията на български. Но по нататък, когато въ 1840/41 въ Сливенъ дошелъ Енѳо (Иванъ) Добровски (дѣто заварилъ споменатия Цукала) не успѣлъ да остане учителъ въ родния си градъ, защото гъркоманитѣ не го допуснали. Какъ ли, обаче, гъркоманитѣ, които петъ години по-рано при идването на Димитраки Инзовъ, било много по-силни, сж позволили да се прѣподава на български — за насъ остава неизяснено. Вънъ отъ това, споредъ приготвената отъ Досѳо Ванковъ таблица за учителствувалитѣ въ Сливенъ слѣдъ 1864 година, ние виждаме 20 години по-късно Димитраки Инзовъ да учителствува наново, а никждѣ въ своя исторически прѣгледъ Ванковъ не споменава за Д. Кешиша. Дали тукъ нѣмаме смѣсване на имена Димитъръ Кешиша и Димитраки Инзовъ, дали тоя пръвъ „възродителъ на българщината“ Димитраки Инзовъ Бурнусузьтъ не е сжщия оня Чинтуловъ учителъ, който го запознава съ черковния редъ? Въпрѣки противорѣчивитѣ данни, ние ще вземемъ за вѣрно съобщението на първия Чинтуловъ биографъ Добри Стойновъ, което се подкрѣпя и отъ М. Г. Грековъ, а дожаждането на Димитраки Инзовъ и неговата дѣйностъ за духовното пробуждане на Сливенъ ще поставимъ десетъ години по-късно 1844/5.

16. Най-послѣ като видѣлъ (Селимински), че много отъ съгражданитѣ му настоявали да се върнатъ въ Сливенъ, той писалъ на Самоския князь Ст. Богориди (2 януарий 1836 год. — Пловещъ) отъ когото искалъ уиѣтвение за успѣшното имъ завръщане. Послѣдното станало въ 1838 година и било не тѣй масово, както емигрирането въ 1830 година, понеже много сѣмейства се били заселили въ Ромъния и Русия, а други се били върнали по-рано“ (Ив. Д. Стойновъ. Сб. Зора 91). Покойния ми баща, който сжщо е билъ между бѣжанцитѣ колонисти, които въ 1830 год. се заселили около Пловещъ въ мѣстността Беряска, дѣто замисляли да основатъ Новъ Сливенъ, ми разказваше, че баща му, който билъ кожаръ, въ скоро врѣме заработилъ добръ своя занаятъ, разширилъ своята работа, построилъ си кжща, работилници, посадилъ си лозе, но искането на романското правителство да приематъ тѣхно поданство ги накарало да се завърнатъ въ България, което и направили прѣзъ 1837 година, почти всички, които се заселили въ Беряска, слѣдъ като разрушили направеното прѣзъ седем-годишното си прѣбиване въ Ромъния,